

Mijn naam is (zeg hier je naam)

Uit 'Dat weet je niet' door Jens Christian Gröndahl

Hij kwam later thuis dan ze hoopte. Emma was aan het koken. Ze had zich suf gepiekerd over wat ze Nabeel moest voorzetten. Ze had op het punt gestaan om Zoë te bellen maar ze was van gedachten veranderd. Dat zou alleen maar als bevestiging gezien worden van het feit dat ze zich op ongepaste wijze met de achtergrond van Nabeel bezighield. Ze zag niet wat David op de grond zette voordat hij de keuken in kwam. Ze stond voor de oven, bezig de eenden om te draaien, haar wangen waren vuurrood. Ze had het vage idee gehad dat gevogelte redelijk oecumenisch was, maar eend? Had ze in gedachten een lieve woerd over alle cultuurkloven heen zien vliegen? Ze kon het zich niet herinneren en brandde bijna haar polsen toen ze met die sudderende beesten stond te worstelen. De manier waarop ze hun goudbruine dijen in de lucht staken, had bijna iets obsceens.

'Sorry dat ik zo laat ben,' zei hij.

'Wat heb je bij je?'

'Een brievenbus.'

'Een brievenbus?'

'Ik was die oude beu.'

'Het was gewoon een brievenbus.'

'Ik ga hem even installeren.'

'David, for Christ's sake!' Ze klapte de oven dicht en keek hem aan. Ze ging maar zelden over op Engels. Er lag iets in zijn blik wat ze niet aankon.

'Het duurt maar heel even,' zei hij en hij wilde zich weer omdraaien.

'Ben je nou helemaal!' Ze liet een schaal hard op het kookeiland neerkomen. 'Zoë en haar vriend komen in minder dan twintig minuten en ik heb de tafel niet eens gedekt. Dat moet echt wachten.'

Het getuigde niet echt van fantasie, eend met gepofte aardvruchten. Voordat ze boodschappen moest gaan doen had ze geen tijd gehad haar kookboeken te raadplegen. Ze had niet zo lang in het atelier moeten blijven, maar ze was goed bezig, haar paard was bijna af. Diep vanbinnen was ze misschien ook bang voor de ontmoeting met Zoë's Pakistaanse liefde.

'Ik heb geen zin om halfdrongen te staan prutsen als ze eindelijk weg zijn.'

'Doe het dan morgen, David!' Ze voelde zich alleen met haar garde.

Hij spreidde zijn armen uit. 'Wat moet de postbode dan met onze brieven doen?'

'Je wilt toch niet zeggen dat je de oude weg hebt gehaald voordat... Waarom maak je je zo druk om die stomme brievenbus?'

'Ik was hem beu. Ken je dat niet als...'

'Hij gooit die brieven wel op de trap. Of naar de hel. Voor mijn part...'

'Ik ben zo terug.'

Met een harde klap kwam de garde op de grond terecht. Terwijl het ding voor zijn voeten ronddraaide, stonden ze elkaar aan te kijken. Zij liep om het kookeiland heen. 'David, ik begrijp je niet.' Hij wilde zich weer omdraaien, ze greep hem bij de arm. 'David, wat is er aan de hand?'

Hij bleef even staan en keek haar aan voordat hij antwoord gaf. 'Toen ik vanmorgen buiten kwam, had iemand een hakenkruis op de brievenbus getekend.'

'En wat dan nog? Wat dan nog, David?'

'Wat bedoel je, "wat dan nog"?' Hij klonk boos.

'Dammit!' De grote wijzer op de klok boven de deur schoof een minuut verder. Heel even leek het of hij van de drie in het boogje tussen de vijf en zeven wilde vallen. Half acht, had ze tegen Zoë gezegd. Ze keek David aan. 'Nu moet je me even helpen, oké?'